

това сенигътъ припознава Вибия за виновенъ и осъжда го на смъртъ; но лишава Юния Вибия отъ награда за предателството и наказва го съ временно испъждане изъ Римъ, яо причина че е оскърбилъ казанииятъ законъ, който предписва безгранично уважение камъ родителите.

Тиверий.

Постъпката на Юния Вибия трѣба да бѣде припозната за примѣръ на честностъ и вѣрностъ камъ отечеството.

2. сенаторъ.

Цезарю! Като са върщаше Вибий отъ испитѣтъ яростна тълпа народъ го обиколила и безъ малко щѣла да го убие. Тълпата викала: „отцеубийца! отцеубийца! да го смъкнеме отъ Тарпейската гора!“ За да предупреди народниятъ бунтъ, сенатътъ счете за благоразумно, за да не раздразни тълпата, да покаже, че съществува уважение камъ родителската властъ.

Тиверий.

Събранieto на избраните отци трѣба да презира виковете на необузданата сгань. Азъ ща да заповѣдамъ да са издиратъ подбудителите на волнението и да са накажатъ безжалостно. Злоумишленията не ще са прекрататъ дордѣто връзските на семейството са не свързватъ съ вѣрността камъ господарьтъ и камъ отечеството. Трѣба да уважаваме родителската властъ — азъ показахъ вече това, каго наказвамъ непокорните дѣца; но отечеството е повисоко и по-драгоценно отъ сичко. Да са даде на синьтъ на Вибия сичкото имане на баща му и, освѣнъ това, да му са дадатъ десетъ хиляди сестерции за награда на такава примѣрна вѣрностъ камъ общото благо и